

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Bojdom, Fraňa Mojtu 43, Nitra, proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Úradu vlády Slovenskej republiky, Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže, Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava, Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov a Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 27. júna 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov (doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 26. júla 2022 a 8. septembra 2022) vo veci namietaného porušenia práv sťažovateľov podľa čl. 3, 6, 8, 13, 14 a 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 1, 3, 4, 6, 7, 11, 17, 20, 21, 33, 41, 42, 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) Slovenskou republikou, zastúpenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“), Úradom vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad vlády“), Generálnym riaditeľstvom Zboru väzenskej a justičnej stráže, Ústavom na výkon trestu odňatia slobody a Ústavom na výkon väzby Ilava, Ústavom na výkon trestu odňatia slobody a Ústavom na výkon väzby Leopoldov a Ústavom na výkon väzby a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica (spolu ďalej aj „porušovatelia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vykonávajú doživotné tresty odňatia slobody vo väzniciach v Ilave, Leopoldove a Banskej Bystrici.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že k porušeniu označených práv dochádza tým, že sú (na pokyn, resp. príkaz ministerstva spravodlivosti a úradu vlády) príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj „ZVJS“) zadržovaní a vydieraní, resp. je na nich vyvíjaný nátlak, aby vzali späť, resp. aby sa „odpojili“ od sťažnosti vedenej na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pod č. 35268/20 (Laduna a ďalší proti Slovensku), ktorú podali na ESLP pre porušovanie svojich práv spôsobom výkonu trestu odňatia slobody na doživotie v Slovenskej republike. Sťažovatelia namietajú, že proti uvedenému zlému zaobchádzaniu zo strany príslušníkov ZVJS nemajú k dispozícii žiadny opravný prostriedok podľa čl. 47 ods. 1 charty, pričom v tejto súvislosti poukázali aj na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 456/2021 z 10. februára 2022.

3.1. K porušeniu označených práv sťažovateľov dochádza podľa ich názoru aj obmedzeniami a zásahmi, ktoré sú odsúdeným na doživotné tresty uložené v rámci výkonu ich trestu zo strany štátu alebo väzenských orgánov, ako aj všetkým, čo s uvedenými obmedzeniami a zásahmi súvisí, pričom poukázali na horšie zaobchádzanie s odsúdenými v Slovenskej republike oproti iným štátom Európskej únie. Predmetom ústavnej sťažnosti sú obmedzenia, ktoré sú aplikované na odsúdených sťažovateľov, avšak podľa ich názoru nie sú nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, nesledujú legitímny cieľ, neposkytujú žiadne záruky proti zneužitiu a svojou podstatou, povahou a dĺžkou používania, závažnosťou a následkami sú porušením práva zakazujúceho ponižujúce a neľudské trestanie, zaobchádzanie a mučenie. Sťažovatelia konkrétne namietajú, že ich označené práva boli porušené takto:

- „že nemôžu využívať posilňovňu každý deň, nie je im umožnené mať a používať pomôcky na cvičenie, varič, chladničku, ventilátor/klimatizáciu, anatomický matrac, TV SETOP BOX, MP3 prehrávač, DVD prehrávač, videohry, že môžu sledovať len pár nezaujímavých TV kanálov, že sa nemôžu osprchovať po práci ani po vykonaní športovej činnosti, nemajú prístup každý deň na ihrisko, že nemajú prístup na internet ani k takým stránkam, ktoré sa týkajú právnych vecí, nemôžu chodiť na vychádzky spolu podľa vlastného výberu na ihrisko, nemôžu sledovať ani pozeráť pornočasopisy a pornofilmy, nemôžu chodiť vo svojom voľnom čase v civilnom oblečení, že nemôžu nakúpiť potraviny a tepelne si ich upraviť, že si nemôžu kupovať konzervy a potraviny v skle len po jednom kuse, že nemôžu bez obmedzenia telefonovať s rodinou, že nemôžu telefonovať s priateľmi, známymi a širšou rodinou, že nemôžu používať CD prehrávače s kvalitným prenosom zvuku, že nemôžu mať len 10 CD nosičov“;
- „spôsobom, akým sú odsúdení na doživotie eskortovaní na súdy, do iných ústavov, na tzv. zdravotné eskorty – teda spôsobom, že sú im nasadzované nepriehľadné okuliare a tlmiče zvuku na uši“;
- „rozsahom dĺžky telefonovania, kde bežným odsúdeným v III. NVS je umožnené telefonovať až 2 hodiny, ale sťažovateľom iba do 45 minút“;
- „spôsobom, akým sú vykonávané počas prehliadok cieľ prehliadky vecí a osobného majetku sťažovateľov“;
- „spôsobom, akým sa eviduje majetok sťažovateľov do a v sklade osobných vecí, a akým sa uchováva majetok sťažovateľov v sklade osobných vecí“;
- „spôsobom, akým sa eviduje korešpondencia sťažovateľov, ktorú odovzdávajú personálu väznice na odoslanie a akým sa s touto korešpondenciou nakladá zo strany personálu väznice, a že personál väznice odosiela korešpondenciu sťažovateľov s jednodňovým oneskorením“;
- „vo vzťahu k podmienkam, v akých sťažovatelia prežívajú – že musia strpieť viachodinové každodenné kričanie iných odsúdených v dôsledku čoho nemôžu riadne realizovať žiadnu činnosť ani aktivity, a že musia strpieť ponižujúce, zosmiešňujúce a šikanujúce pokrikovanie iných odsúdených na ich adresu“;
- „z dôvodu, že voči obmedzeniam, zásahom a zaobchádzaniam, ktoré sú predmetom tejto ústavnej sťažnosti nemajú sťažovatelia k dispozícii žiadny účinný opravný prostriedok, ani účinný opravný prostriedok s prístupom k súdu“;
- „spôsobom, akým sa zo strany riaditeľa väznice/níc (a jeho podriadených) rozhoduje o žiadostiach sťažovateľov, ktorými žiadajú o povolenie vlastníť a používať veci (varič, chladnička, ventilátor, MP3 prehrávač a pod), alebo o povolenie rôznych možností (chodiť spolu na športové vychádzky, môcť častejšie navštevovať posilňovňu, mať možnosť kúpiť si vajíčka, zemiaky, ryžu a mať možnosť si tieto tepelne upraviť, mať možnosť si kúpiť teplé jedlá, pripravovať si vlastnú stravu a pod.)“.

4. Sťažovatelia označili viacerých porušovateľov svojich práv, pretože podľa ich názoru za porušenie označených práv sú zodpovedné väzenské orgány, ako aj samotná Slovenská republika a jej zástupcovia (ministerstvo spravodlivosti, úrad vlády), keďže neprijatie žiadnych pozitívnych opatrení zo strany štátu má za následok množstvo porušení práv označených v ústavnej sťažnosti.

Sťažovatelia zároveň poukazujú na to, že štát a jeho zástupcovia nezabezpečili ani zapracovanie medzinárodnoprávných požiadaviek na výkon trestu odňatia slobody do vnútroštátnej slovenskej právnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody.

5. Na základe uvedeného navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv sťažovateľov porušovateľmi, priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 eur pre každého z nich, prikázal porušovateľom, aby sťažovateľovi [REDACTED] umožnili užívať CD prehrávač, a sťažovateľom priznal náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľov porušovateľmi. Podľa názoru sťažovateľov k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že sú zavražďovaní a vydieraní, resp. je na nich vyvíjaný nátlak príslušníkmi ZVJS, aby vzali späť, resp. aby sa „odpojili“ od sťažnosti vedenej na ESLP pod č. 35268/20 (Laduna a ďalší proti Slovensku). Sťažovatelia zároveň namietajú porušenie nimi označených práv v súvislosti s podmienkami výkonu doživotného trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený, poukazujúc na priaznivejšiu právnu úpravu, resp. konkrétne podmienky výkonu trestu odňatia slobody vo väzniciach v iných štátoch Európskej únie.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov v súvislosti s podmienkami výkonu doživotného trestu odňatia slobody:

10. Podstatná a najrozsiahlejšia argumentácia sťažovateľov smeruje k námietke nesúladu slovenských väzenských predpisov s medzinárodnými zmluvami a predovšetkým právom Európskej únie, a to najmä v časti úpravy podmienok výkonu trestu odňatia slobody, pričom poukazujú na odlišnú (lepšiu) situáciu pri výkone trestu odňatia slobody v iných štátoch Európskej únie. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovatelia nielen aktuálnou ústavnou sťažnosťou, ale aj ďalšou ústavnou sťažnosťou namietali porušenie označených práv z dôvodu nesúladu slovenských väzenských predpisov s medzinárodnoprávnou úpravou podmienok výkonu trestu odňatia slobody, pričom ústavný súd túto ďalšiu ústavnú sťažnosť uznesením č. k. IV. ÚS 402/2022 zo 6. septembra 2022 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na obdobnosť ústavných sťažností sťažovateľov nemá ústavný súd dôvod odchyliť sa od právnych záverov, ku ktorým dospel v citovanom uznesení.

11. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou či medzinárodnými zmluvami, na ktoré sťažovatelia poukazujú, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Argumentácia sťažovateľov o protiústavnosti právnej úpravy, ktorú bližšie nekonkretizujú, je teda v prípade konania o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nedôvodná, resp. zjavne neopodstatnená. Pokiaľ pritom sťažovatelia namietajú o. i. aj spôsob, akým sa zo strany riaditeľov väzníc (a ich podriadených) rozhoduje o ich žiadostiach, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia k ústavnej sťažnosti nepriložili žiadosti, ktoré v tejto súvislosti podali, a nepriložili ani rozhodnutia o týchto ich žiadostiach, preto ústavný súd tieto tvrdenia sťažovateľov vyhodnotil ako súčasť všeobecnej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde

13. V rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, čo platí aj pre väzenské právne predpisy. V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vychádza ústavný súd z prezumpcie ústavnosti zákonov a podzákonných právnych predpisov (porov. III. ÚS 262/04). Otázka nesúladu sťažovateľmi špecifikovaných obmedzení pri výkone trestu odňatia slobody v rámci právnych predpisov, ktoré tieto otázky upravujú, s ústavou či medzinárodnými zmluvami by mohla byť predmetom konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy iba v prípade kvalifikovaného návrhu podaného aktívne legitimovaným subjektom, ktorým sťažovatelia nie sú (IV. ÚS 402/2022).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov nezákonným nátlakom, aby vzali späť sťažnosť vedenú na ESLP pod č. 35268/20:

14. Sťažovatelia ústavnou sťažnosťou taktiež namietajú porušenie označených práv tým, že sú zavražďovaní a vydieraní, resp. je na nich vyvíjaný nátlak príslušníkmi ZVJS, aby vzali späť, resp. aby sa „odpojili“ od sťažnosti vedenej na ESLP pod č. 35268/20 (Laduna a ďalší proti Slovensku).

15. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, IV. ÚS 461/2018, II. ÚS 137/2019, I. ÚS 227/2019, II. ÚS 425/2021).

16. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Ústavný súd v tomto kontexte poukazuje predovšetkým na § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa ktorého prokurátor dozerá, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia, boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Ústavný súd zároveň poukazuje na § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o prokuratúre. Prokurátorský dozor sa v zmysle uvedenej právnej úpravy vykonáva prostredníctvom oprávnenia prokurátora vstupovať do miest, kde sa vykonáva trest odňatia slobody v akomkoľvek čase s tým, že prokurátor musí mať prístup do všetkých priestorov. Navyše má právo nazerať do dokladov, ktoré súvisia s výkonom trestu odňatia slobody. S obvinenými a odsúdenými môže hovoriť aj bez prítomnosti tretích osôb. Môže preverovať rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu zariadení ústavu a priestorov ústavu zodpovedajúcu zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom. Má oprávnenie požadovať od zamestnancov vykonávajúcich správu miest ústavu a ich priestorov

potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody obvinených a odsúdených.

17.1. Podľa § 31 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že podnet a opakovaný podnet príslušným orgánom prokuratúry vo svojej stabilizovanej judikatúre považuje za účinné právne prostriedky nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06, III. ÚS 854/2016, I. ÚS 227/2019).

17.2. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovatelia napadli namietané porušenie označených práv podnetom podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre.

18. V neposlednom rade ústavný súd tiež odkazuje na prvotný prostriedok nápravy, ktorý obvineným osobám vo väzbe a odsúdeným osobám poskytuje právna úprava, a to na § 65da a nasledujúce zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Zbore väzenskej a justičnej stráže“), ktoré upravujú systém podávania sťažnosti podliehajúci kontrole zo strany Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

19. Z uvedeného tak jasne vyplýva, že orgánmi verejnej moci, ktoré sú v zmysle relevantnej právnej úpravy primárne kompetentné (a zároveň spôsobilé vzhľadom na ich oprávnenia) zaoberať sa tvrdeniami sťažovateľov o nezákonnom zásahu do ich práv, sú príslušné zložky Zboru väzenskej a justičnej stráže a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle zákona o Zbore väzenskej a justičnej stráže a príslušný prokurátor v zmysle zákona o prokuratúre (m. m. II. ÚS 425/2021).

20. Pokiaľ sťažovatelia v ústavnej sťažnosti na podporu svojho tvrdenia o prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti argumentujú nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 456/2021 z 10. februára 2022, ústavný súd konštatuje, že označené rozhodnutie ústavného súdu nie je aplikovateľné na skutkovú situáciu sťažovateľov v prvom rade z dôvodu, že označené rozhodnutie ústavného súdu vôbec nerieši otázku posudzovania prípustnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti ústavu na výkon trestu odňatia slobody (ako to je v prípade sťažovateľov). Rozdiel medzi skutkovou situáciou sťažovateľov a sťažovateľa, ktorého sa týkal označený nález ústavného súdu, je zároveň daný aj tým, že kým sťažovateľ, ktorého sa týkal označený nález ústavného súdu, sa najprv, odvolávajúci sa na čl. 47 ods. 1 charty, neúspešne domáhal možnosti súdneho prieskumu postupu orgánov činných v trestnom konaní pred všeobecnými súdmi a až následne podal ústavnú sťažnosť smerujúcu proti všeobecnému súdu, tak v prípade sťažovateľov z obsahu ich ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa pred podaním ústavnej sťažnosti najprv, odvolávajúci sa na čl. 47 ods. 1 charty,

vôbec nedomáhali odstránenia nimi tvrdených zásahov do svojich práv iniciovaním konania pred všeobecnými súdmi. Uvedené tak len podporuje záver ústavného súdu o neprípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

21. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu